

ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ? - ເລກທີສາມ

ທາງໄປເອມາອຸດ

Jeff Pippenger

2023-09-07

ໃນຂ່າວປະເສີດຂອງໂຢຮັນ

ນັບຈາກຫຼັງອາຫານຄໍາຄັ້ງສຸດທ້າຍຈົນເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດໄປຍັງສວນເກັດເຊມາເນ
ມີບົດບັນຍາຍອັນຍາວຕັ້ງແຕ່ບົດທີ 14 ໄປຈົນເຖິງທ້າຍບົດທີ 17.

ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະກ່າວເຖິງບົດເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ບົດຄວາມນີ້ເປັນພື້ນຖານເພື່ອສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈສຳລັບບົດເຫຼົ່ານັ້ນ.

ໃນແງ່ຂອງແນວເສັ້ນການປະຕິຮູບໃນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດ ການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະຄຣິດກັບສາວົກຂອງ
ພຣະອົງໃນບົດເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງການສະເດັດເຂົ້າຢ່າງມີໃຈ ແລະກ່ອນໜ້າໄມ້ກ້າງແຂນພຽງເລັກນ້ອຍ.

ພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວຮັບປະທານອາຫານຄາບສຸດທ້າຍກັບສາວົກ

ຈາກນັ້ນບົດບັນຍາຍນີ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະຕໍ່ມາພຣະອົງສະເດັດໄປເກັດເຊມາເນ

ແລະໃນເວລາທ່ຽງຄືນຂອງມື້ດຽວກັນນັ້ນ ພຣະອົງຖືກຈັບ

ແລະຂະບວນການເຈັດຂັ້ນຕອນທີ່ນຳໄປສູ່ການຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກ້າງແຂນກໍເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ

ພຣະອົງແລະສາວົກຖືກຈັດວາງຢູ່ພາຍຫຼັງການປະຊຸມຄຳຍ Exeter

ແລະກ່ອນໜ້າຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ພຽງເລັກນ້ອຍ

ໃນປະຫວັດສາດທີ່ຖືກແທນໂດຍຂະບວນການເດືອນທີ່ເຈັດ.

ໃນບົດບັນຍາຍທີ່ເລີ່ມຂຶ້ນທັນທີຫຼັງອາຫານຄໍາຄັ້ງສຸດທ້າຍ ສົ່ງທ່າອົດທົນພຣະເຢຊູກ່າວຄື:

ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງຫຼາຍວຸ່ນວາຍເລີຍ: ທ່ານເຊືອໃນພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງເຊືອໃນເຮົາດ້ວຍ. ໂຢຮັນ 14:1.

ໂດຍຮູ້ວ່າຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງກຳລັງຈະມາເຖິງພາຍໃນອົກພຽງບ່ຳກຊົ່ວໂມງ,

ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງສະແຫວງຫາທີ່ຈະເສີມກຳລັງບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງເພື່ອວິກິດການທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ.

ເສັ້ນຄຳພະຍາກອນທີ່ຊ້ອນຢູ່ພາຍໃນໝູດໝາຍທັງສີ່ປະການ

ຊຶ່ງປະກອບເປັນເຫດການທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກວ່າເປັນຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ

ແມ່ນປະຫວັດສາດທີ່ສາມຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງເລື່ອງລຳດັບໃນຂ່າວປະເສີດຂອງຢອນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ເສັ້ນທີ່ຊ້ອນຢູ່ນັ້ນ,

ພາຍໃນຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ,

ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດນັບແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໄປຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະບອກພວກເຂົາວ່າ "ຢ່າໃຫ້" ໃຈຂອງພວກເຂົາ "ວຸ່ນວາຍ" ນັ້ນ ຢູດາ ອິສະຕາຣ໌ໂອດ

ໄດ້ອ້ອກຈາກການອາຫານເພື່ອໄປຫາສະພາຊານເຮດຣ໌ນີເປັນຄັ້ງທີສາມ ແລະເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ເມື່ອເຂົາໄດ້ອ້ອກຈາກການອາຫານເພື່ອໄປພົບຄັ້ງທີສາມຂອງເຂົາ ເຂົາໄດ້ປິດໄລຍະແຫ່ງການທົດລອງຂອງຕົນ.

ໃນບໍລິບົດຂອງເສັ້ນທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ພາຍໃນສັນຍາລັກຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ

ການເຂົ້າມາຂອນຢ່າງມີໃຈຂອງພຣະຄຣິດເປັນຕົວແທນຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ

ບ່ອນທີ່ຜູ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກຖືກສະແດງອອກ.

ຫຼັກໝາຍທາງພະຍາກອນຂອງຕົວອັກສອນກາງໃນພາສາເຮັບຣົວ

ຊຶ່ງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສ້າງເປັນຄຳພາສາເຮັບຣົວວ່າ "ຄວາມຈິງ" ນັ້ນ

ແມ່ນຕົວອັກສອນລຳດັບທີສິບສາມຂອງອັກສອນເຮັບຣົວ. ເລກສິບສາມເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດ

ແລະໃນຖານະເປັນຫຼັກໝາຍທາງພະຍາກອນ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ

ບ່ອນທີ່ພວກຍິງພົມມະຈັນທຶງໄຂວາເປັນຕົວແທນຂອງການສະແດງອອກແຫ່ງການກະບົດ
ເຊັນດຽວກັນກັບຢູດາໃນລະຫວ່າງຫຼັກໝາຍຂອງການເຂົ້າສູ່ຄອນຢ່າງມີໄຊ.

“ໄດ້ມີແລະຈະມີສະເໝີ ຫຍ້າລ້າງທ່າມກາງເຂົ້າສາລີ, ພົມມະຈາລີທຶງໄຂວາຢູ່ກັບພົມມະຈາລີທີ່ມີບັນຍາ,
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນ້ຳມັນໃນພາຊະນະຂອງຕົນພ້ອມກັບຕະກຽງຂອງຕົນ.
ໃນຄຣິດຕະຈັກທິພຣະຄຣິດໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນໂລກນີ້ໄດ້ມີຢູດາຄົນໜຶ່ງທີ່ລວມກາ,
ແລະຈະມີພວກຢູດາຢູ່ໃນຄຣິດຕະຈັກໃນທຸກຂັ້ນຕອນແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງນາງ.” Signs of the Times,
October 23, 1879.

ເມື່ອຢູດາໄດ້ນຳເງິນກັບຄືນ, ສາລະພາບການທຳລະຍົດຂອງຕົນຕາຍໄປແລ້ວຕໍ່ພຣະຄຣິດ,
ຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ໄປແຂວນຄໍຕາຍ. ໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງອອກຈາກຫໍພິພາກສາ ເຂົາໄດ້ຮ້ອງອອກມາ
ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳດຽວກັນນັ້ນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມລຳບາກຂອງພົມມະຈາຣ໌ຢູ່
ເມື່ອນາງທັງຫຼາຍຮັບຮູ້ວ່າຕົນບໍ່ໄດ້ຮັບນ້ຳມັນ.

“ຢູດາໄດ້ເຫັນວ່າການອ້ອມວອນຂອງຕົນເປັນການສູນເບົາ,
ແລະເຂົາກໍໄດ້ຮັບຟ້າວອອກຈາກຫ້ອງໂຖງໂດຍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ມັນຊ້າເກີນໄປແລ້ວ! ມັນຊ້າເກີນໄປແລ້ວ!
ເຂົາຮູ້ຈັກວ່າຕົນບໍ່ອາດມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອເຫັນພຣະເຢຊູຖືກຕອກຕະປູເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ,
ແລະດ້ວຍຄວາມສົນຫວັງຈຶ່ງອອກໄປແຂວນຄໍຕາຍເອງ.” Desire of Ages, 722.

ຢູດາເປັນຕົວຢ່າງແຫ່ງຂ່າວສານ “ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ” ອັນບອມ ໂດຍຖືກພັນລະນາວ່າ
“ໄດ້ແລ້ວອອກຈາກຫໍປະຊຸມ ພ້ອມຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ມັນສາຍເກີນໄປແລ້ວ! ມັນສາຍເກີນໄປແລ້ວ!”
ຂ່າວສານນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ນັ້ນມັດສະການສອງຈຳພວກຢູ່ສະເໝີ,
ແລະເໝືອນດັ່ງໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຂະບວນການ Millerite,
ພວກພົມມະຈາລີທຶງໄຂວາຍັງດຳເນີນຕາຍໄປພາຍຫຼັງທີ່ຂ່າວສານ “ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ” ອັນແທ້ຈິງມາເຖິງ
ໂດຍມີຂ່າວສານອັນບອມ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນປະຫວັດສາດ Millerite ພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນຂະບວນການທີ່ໄດ້ລົງ
William Miller ເປັນຜູ້ນຳ, ໃນຂະນະທີ່ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ແລະຕໍ່ຕ້ານຝູງນ້ອຍທີ່ຕິດຕາມພຣະຄຣິດເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດທິສຸດ.

“ຈົດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ອະນາຄົດ ເມື່ອສັນຍານຈະຖືກປະກາດຂຶ້ນ. ‘ເບິ່ງແມ່,
ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ; ຈຶ່ງອອກໄປຮັບພຣະອົງ.’
ແຕ່ບາງຄົນຈະໄດ້ຊັກຊ້າໃນການຈັດຫນ້າມັນເພື່ອຕີມຕະກຽງຂອງພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະພົບຊ້າເກີນໄປວ່າ ລັກສະນະນີ້ ຊຶ່ງຖືກເປັນພາບແທນໂດຍນ້ຳມັນນັ້ນ
ບໍ່ອາດຖ່າຍໂອນໄດ້.” Review and Herald, February 11, 1896.

ໝາຍຫຼັກທີ່ສາມຂອງປະຫວັດສາດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ ເປັນຕົວແທນຂອງການພິພາກສາ
ແລະຖືກແທນໂດຍຕົວອັກສອນຕົວສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນຮີບຣູ ຕົວອັກສອນນັ້ນຄື “Tav,”
ແລະເມື່ອຂຽນອອກມາ ມັນມີຮູບຮ່າງດັ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ. ໄມ້ກ້າງແຂນເປັນຕົວແທນຂອງການພິພາກສາ.

ນັບແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite ຈົນເຖິງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ,
ຫຼັກຈາກຕົວອັກສອນ alpha ຈົນເຖິງຕົວອັກສອນລຳດັບທີສິບສາມ
ມີຫຼັກໝາຍໜຶ່ງທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາ,
ຊຶ່ງຖືກລະບຸວ່າເປັນເວລາຊັກຊ້າໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພຣະຍິງບໍລິສຸດສົບຄົນ, ເປັນເວລາຊັກຊ້າທີ່ປາກົດຢູ່ໃນ
Habakkuk ບົດທີສອງດ້ວຍ. ນັບແຕ່ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ຫຼັກຈາກຕົວອັກສອນລຳດັບທີສິບສາມແຫ່ງການກະບົດ,
ຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ຄືຕົວອັກສອນຕົວສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນ, ກໍມີຊ່ວງເວລາໜຶ່ງເຊັ່ນກັນ
ຊຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ “ຂະບວນການເດືອນທີ່ຈັດ,” ບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າມັນດຳລົງຢູ່ເຈັດເດືອນ,
ແຕ່ເພາະຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນໄດ້ລະບຸວ່າ

ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທີຈັດຕາມປະຕິທິນຢົວ, ຊຶ່ງເປັນວັນລົບລ້າງບາບ.

ບໍລິບົດຂອງເລື່ອງລາວໃນພຣະກົດຕຣິນໂຢຮັນ ຕັ້ງແຕ່ບົດທີສິບສີ່ຈົນເຖິງບົດທີສິບແປດ ເລີ່ມຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທີ່ເປັນແບບຢ່າງຂອງຂະບວນການເດືອນທີ່ຈັດໃນປະຫວັດສາດມົນເລໂຮທ໌. ແກ່ນສານຂອງເລື່ອງລາວໃນພຣະກົດຕຣິນໂຢຮັນ ແມ່ນເພື່ອຕຽມພວກສາວົກໃຫ້ພ້ອມສຳລັບວິທີການທີ່ກຳລັງຈະມາຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ (ຕົວອັກສອນ "Tav"). ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຄຣິດຈຶ່ງຊົງໃຫ້ເຫັນວ່າ ນັບແຕ່ການສົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງ ແລະສະເດັດກັບຄືນມາ ຈະເປັນສຳລັບພວກສາວົກ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມເສົ້າໂສກ, ຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະຄວາມຜິດຫວັງ. ດັ່ງເຊັ່ນລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດທັງປວງ ທີ່ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນຂອງແນວເສັ້ນແຫ່ງການປະຕິຮູບ, ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນກ່ຽວພັນກັບສະພາບ ໜຶ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນການເມີນເສຍຄວາມຈິງສຳຄັນປະການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ການສົນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ ເປັນ ແລະເຄີຍເປັນ ຄວາມຈິງອັນສຳຄັນ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງບອກພວກສາວົກໂດຍກົງແລ້ວວ່າ ພຣະອົງຈະຖືກຕອກຕັ້ງເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ ແລະຈະເພີນຄືນພຣະຊົນ; ແຕ່ວິທີການນັ້ນໃຫຍ່ຫຼວງເກີນໄປ, ຖ້າໃຖມເກີນໄປ, ຈົນພວກເຂົາລົມໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະຈື່ໄດ້.

"ເມື່ອພຣະຄຣິດ ຜູ້ເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງອິດສະຣາເອນ ຖືກແຂວນໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ ແລະຖືກຍົກຂຶ້ນຕາມທິພຣະອົງໄດ້ບອກນຶກເດໂມວ່າພຣະອົງຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຄວາມຫວັງຂອງພວກສາວົກໄດ້ຕາຍໄປພ້ອມກັບພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເລື່ອງນັ້ນໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ບອກພວກເຂົາໄວ້ລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້." Faith and Works, 63.

ນ້ຳໜັກຂອງເລື່ອງລາວທັງໝົດໃນສືບົດຂອງພຣະກົດຕຣິນຂອງໂຢຮັນທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ ແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູກຳລັງຕຽມສາວົກຂອງພຣະອົງສຳລັບຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງ ຊຶ່ງພວກເຂົາຈະປະສົບ ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ການຈັບກຸມພຣະເຢຊູໃນຕອນທ່ຽງຄືນ ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະສະເດັດກັບມາຈາກການສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງ. ໃນສືບົດຂອງໂຢຮັນ ຊ່ວງເວລານັ້ນທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຢູ່ຫ່າງຈາກສາວົກ ເປັນຕົວແທນຂອງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ. ໃນທາງປະຫວັດສາດ ຊ່ວງເວລານັ້ນ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງລະບຸວ່າເປັນເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກວິທີການແຫ່ງກ້າງແຂນ. ໃນສືບົດທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນານັ້ນ ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ພວກມັນເປັນຕົວແທນຂອງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນພ້ອມກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ບໍ່ແມ່ນຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງກ້າງແຂນ.

ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສະເໜີວ່າ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ພຣະຄຣິດກຳລັງຕຽມສາວົກຂອງພຣະອົງໃຫ້ພ້ອມນັ້ນ ເປັນຕົວແບບຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງໃນເສັ້ນການປະຕິຮູບຂອງພຣະຄຣິດ ຄືການຕາຍຂອງລາຊາໂຮ? ຄຳຖາມນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄລີຄ້າຍເສຍກ່ອນ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະສາມາດເຫັນເລື່ອງລາວໃນສືບົດຂອງພຣະທຳໂຢຮັນ ໃນແສງສະຫວ່າງທີ່ຄຳຈຸນຄວາມຈິງທັງຫລາຍທີ່ບົດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກອອກ ໃນຄວາມເກືອບໂຍງກັບປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຟ້າຮ້ອງທັງຈັດ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງພຣະຄຣິດ ໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການຕາຍແລະການຄືນມາມີຊີວິດຂອງລາຊາໂຮ ສອດຄ່ອງກັບເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ຈາກນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມເພື່ອການສະເດັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊຊະນະຂອງພຣະອົງ.

ໃນພຣະທຳໂຢຮັນ ບົດ 14 ພຣະຄຣິດກຳລັງຕັດກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ
ໃນຊ່ວງປະຫວັດສາດຂອງສິ່ງທີ່ຈະເປັນການເຄື່ອນໄຫວເດືອນທົດຈັດ
ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຕົ້ນເມື່ອເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ
ໃນເວລາທີ່ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນໄດ້ມາເຖິງ
ອັນເປັນການລົ້ມຕົ້ນການເຄື່ອນໄຫວຂອງເດືອນທົດຈັດ.

ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈວ່າຄຳພາສາເຮັບເຮົາ "ຄວາມຈິງ" ຍືນຍັນການລະບອດລັກຂອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນເຮັດ
ແລະບັດນີ້ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກອອກຈາກປະຫວັດສາດເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງພຳຮ້ອງທັງເຈດີນັ້ນ
ຈຳເປັນຕ້ອງມີການວິເຄາະຂໍ້ຄວາມທີ່ຮອບຄອບຢ່າງຫຼາຍ
ກ່ຽວກັບສານທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານແກ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ ໃນພຣະກົດຕົ້ນໂຢຮັນ
ບົດທີສິບສີ່ຖືກບົດທີສິບເຈັດ. ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງ waymark ຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່
ທີ່ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອປະກອບຄວາມໝາຍໃຫ້ແກ່ waymark ຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ
ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໃນປະສົບການຂອງພວກສາວົກໃນຖະໜົນໄບເອມມາອຸດ.

ສິ່ງທີ່ໄດ້ຍຸດຕິເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການມົນເລໄຮທ໌ ຄືການແກ່ຂີ້ຄຳທຳນາຍປີ 1843
ທີ່ໄດ້ລົ້ມຕົວໄປກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ຜົນງານຂອງ Samuel Snow
ໃນການພັດທະນາຂ່າວສານທີ່ໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ຂະບວນການເດືອນທົດຈັດ
ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ສາມາດຕິດຕາມໄດ້ໃນທາງປະຫວັດສາດ
ໂດຍຕິດຕາມການເຕີບໂຕໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Samuel Snow ຜ່ານບົດຂຽນທີ່ພິມເພີ່ມແຜ່ຂອງລາວ
ແລະການນຳສະເໜີຕໍ່ສາທາລະນະຂອງລາວ ທີ່ນຳໄປສູ່ການປະຊຸມຄຳຍ Exeter.
ຄຳອະທິບາຍອັນໄດ້ຮັບການດົນໃຈນັ້ນເຂົ້າໃກ້ການພັດທະນານັ້ນໃນອັກລັກສະນະໜຶ່ງ
ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຕາມພັດທະນາທາງປະຫວັດສາດຂອງຂ່າວສານສຸດທ້າຍຂອງ Snow ເທົ່ານັ້ນ. Sister White
ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເອົາພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຄວາມ
ຜິດພາດໃນຕົວເລກເທິງແຜນພາບປີ 1843 ຂອງ Habakkuk.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມຊືນບານໃນການຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມຫວັງ
ໂດຍເຜົາຄອຍພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາ.
ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ເພື່ອທົດລອງພວກເຂົາ.
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ປົກປັດຄວາມຜິດພາດອັນໜຶ່ງໃນການຄຳນວນໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.
ຜູ້ທີ່ກຳລັງຄອຍຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຄຳນວນຄວາມຜິດພາດນັ້ນ
ແລະແມ່ນແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮອບຮູ້ທີ່ສຸດຜູ້ຕຳນານເລືອງເວລານັ້ນ ກໍບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ. ເວລານັ້ນໄດ້ຜ່ານໄປ
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຄອຍເຜົາຄອຍພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຫວັງອັນຊືນບານ
ກໍເກີດຄວາມໂສກເສົ້າແລະຫົດຫູໃຈ ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັກການບາກົດຂອງພຣະເຢຊູ
ແຕ່ຮັບເອົາຂ່າວສານນັ້ນເພາະຄວາມຍື່ນ ກັບຍືນຍັນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນເວລາທີ່ຄາດໄວ້.
ການປະກາດຕົນວ່າເຊື້ອຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນເຖິງຈິດໃຈ ແລະບໍ່ໄດ້ຊຳລະຊີວິດໃຫ້ບໍລິສຸດ.
ການທີ່ເວລານັ້ນຜ່ານໄປ ໄດ້ຖືກຈັດໄວ້ຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອເປີດເຜີຍຈິດໃຈເຊັ່ນນັ້ນ.
ພວກເຂົາເປັນພວກທຳອິດທີ່ຫັນຫຼັງ ແລະເຢາະເຍື້ຍບັນດາຜູ້ທີ່ໂສກເສົ້າແລະຜິດຫວັງ
ຜູ້ທີ່ຮັກການບາກົດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດຂອງຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການທົດລອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ແລະປະທານການທົດສອບອັນເຈາະຈົງແກ່ພວກເຂົາ
ເພື່ອຄົ້ນໃຫ້ເຫັນຜູ້ທີ່ຈະຖອຍຫຼັງແລະຫັນກັບໄປໃນຍາມແຫ່ງການລອງໃຈ."

ພຣະເຢຊູ ແລະ ບັນດາພົນບໍລິວານແຫ່ງສະຫວັນທັງຫມົດ
ໄດ້ທອດພຣະເນດເບິ່ງຜູ້ທີ່ໄດ້ລັອດອຍຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຜູ້ທີ່ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາຮັກ

ດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານ ແລະ ຄວາມຮັກ. ບັນດາທູດສະຫວັນໄດ້ບັນຍາຍຄຳຂໍອະໄພຕໍ່ພວກເຂົາ ເພື່ອຄຳຈຸນພວກເຂົາໃນໂມງແຫ່ງການທົດລອງ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ໄດ້ລະເລີຍບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວສານຈາກສະຫວັນນັ້ນ ກໍ່ຖືກປະໄວໃນຄວາມມືດ, ແລະ ພຣະພໍ່ໂລດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ລຸກໄຫມ້ຕໍ່ພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງທຶພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາໃຫ້ຈາກສະຫວັນ.

ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ເຫຼົ່ານັ້ນທຶຜິດຫວັງ

ຜູ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເປັນເພາະເຫດໃດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສະເດັດມາ ມື້ໄດ້ຖືກປະໄວໃນຄວາມມືດ. ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ພວກເຂົາຖືກນຳໃຫ້ກັບໄປຫາພຣະຄຳພີຂອງຕົນ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖືກຖອນອອກຈາກຕົວເລກຕ່າງໆ, ແລະ ຄວາມຜິດພາດກໍ່ຖືກອະທິບາຍ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄປເຖິງປີ 1844, ແລະ ຫຼັກຖານອັນດຽວກັນທຶພວກເຂົາໄດ້ນຳສະເໜີເພື່ອສະແດງວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843 ນັ້ນ ພິສູດວ່າມັນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844.

ແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າສ່ອງສະຫວ່າງເຫນືອສະພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຄົ້ນພົບເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ—“ເຖິງແມ່ນມັນ [ນິມິດ] ຈະຊັກຊ້າ ກໍ່ຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ.”

ໃນຄວາມຮັກທຶພວກເຂົາມີຕໍ່ການສະເດັດມາໃນທັນທີຂອງພຣະຄຣິດ ພວກເຂົາໄດ້ມອງຂ້າມການຊັກຊ້າຂອງນິມິດ ຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ເພື່ອສຳແດງບັນດາຜູ້ຄອຍຖ້າທຶແທ້ຈິງ.

ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ພວກເຂົາມີຈຸດເວລາຫນຶ່ງ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາບໍ່ອາດຍົກຕົນຂຶ້ນເຫນືອຄວາມຜິດຫວັງອັນຮ້າຍແຮງຂອງຕົນ ເພື່ອຈະມີຄວາມຮ້ອນຮົ່ນ ແລະ ພະລັງກຳໃນລະດັບທຶຄືເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1843.

“ຊາຕານ ແລະ ບັນດາທູດຂອງມັນໄດ້ຊະນະເຫນືອພວກເຂົາ, ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບສານນັ້ນກໍ່ໄດ້ຍ້ອງຍໍຕົນເອງ ໃນການພິຈາລະນາອັນຍາວໄກ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງຕົນ ທຶບໍ່ຮັບເອົາການຫຼອກລວງນັ້ນ ດັ່ງທຶພວກເຂົາເອີ້ນມັນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕະຫນັກວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງປະຕິເສດຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານຕົນເອງ, ແລະ ກຳລັງຮ່ວມມືຢູ່ກັບຊາຕານ ແລະ ບັນດາທູດຂອງມັນ ເພື່ອກໍ່ຄວາມສັບສົນແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ້ງກຳລັງດຳເນີນຊີວິດຕາມສານທຶສົງມາຈາກສະຫວັນ.”

“ຜູ້ເຊື່ອຖືໃນຂ່າວສານນຶຖືກບີບບັງຄັບຢູ່ໃນບັນດາຄຣິສຕະຈັກ. ໃນຊ່ວງເວລາຫນຶ່ງ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວສານນັ້ນຖືກຄວາມຍ້ານຍ້າຍຢູ່ໄວ້ໃນໃຈຂອງຕົນ; ແຕ່ການຜ່ານໄປຂອງເວລາໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະປົດປາກ ຄຳພະຍານທຶບັນດາຜູ້ຄອຍຖ້າຮູ້ສຶກຖືກບັງຄັບໃນຈິດໃຈໃຫ້ເປັນພະຍານອອກໄປ ຄືວ່າຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຍຶດໄປຮອດປີ 1844. ດ້ວຍຄວາມແຈ້ງແຈ້ງ

ຜູ້ເຊື່ອຖືໄດ້ອະທິບາຍຄວາມຜິດພາດຂອງຕົນ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຄາດຫວັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາໃນປີ 1844. ຜ່າຍຜູ້ຄົດຄ້ານຂອງເຂົາບໍ່ອາດນຳເຫດຜົນໃດໆມາຕໍ່ຕ້ານເຫດຜົນອັນຊົງພະລັງທຶຖືກນຳສະເໜີໄດ້. ແຕ່ຄວາມໂກດຂອງບັນດາຄຣິສຕະຈັກໄດ້ລຸກໄໝ້ຂຶ້ນ; ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈແນວແນວວ່າຈະບໍ່ຟັງຫຼັກຖານ ແລະ ຈະກັນຄຳພະຍານນັ້ນອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຍິນມັນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ກຳປົດບັງຈາກຄົນອື່ນເຖິງແສງສະຫວ່າງທຶພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ເຂົາ ໄດ້ຖືກຂັບອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ; ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຊົມຊື່ນຢືນດີໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຕຽມພ້ອມເພື່ອຮັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສອງ.” Early Writings, 235–237.

ປະຫວັດສາດທຶຫາກໄດ້ນຳສະເໜີໄປນັ້ນ ໄດ້ພັນລະນາເຖິງ ໃນບັນດາສົງຄົມໆ ປະສົບການຂອງວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020; ແຕ່ປະເດັນທຶຂ້າພະເຈົ້າປາດຖະໜາໃຫ້ທ່ານພິຈາລະນາ ກໍ່ຄືວ່າ

ຄວາມເຂົ້າໃຈທຶກິກເປັນຕົວແທນໂດຍຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ ດັ່ງທີ່ Samuel Snow ໄດ້ນຳສະເໜີໃນການຊຸມນຸມຄ້າຍທີ່ Exeter ນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພາລະກົດທາງປະຫວັດສາດຂອງ Snow, ແຕ່ໂດຍການກະທຳແຫ່ງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ. ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດໜຶ່ງໄວ້ ແລະເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກ ເມື່ອນັ້ນພວກ Millerites ຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ແລະຍັງເຂົ້າໃຈດ້ວຍວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນວ່າເປັນເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ.

ການຊົກຖອນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກໄປເປັນອົງປະກອບອັນສຳຄັນໃນເຫດການຂອງພວກສາວົກຜູ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງໄປຍັງເອມາອຸດ.

ມັນເປັນພາບແທນຂອງຈຸດສູນສຸດແຫ່ງໄລຍະເວລາທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າເວລາແຫ່ງການລຳຄອຍ ແລະສູນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈທຶກິກເປັນພາບແທນໂດຍຂ່າວສານ “ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ.” ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາບປະກອບຂອງເອມາອຸດໄດ້ກົດຂຶ້ນພາຍຫຼັງໄມ້ກ້າງແຂນ ຊຶ່ງເປັນພາບແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຈາກການຕາຍຂອງລາຊາໂຮ.

ແລະ ເບີ້ແມ, ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ສອງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງບ້ານໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເອມາອຸດ ຊຶ່ງຢູ່ຫ່າງຈາກເຢຣຸຊາເລັມປະມານຫົກສິບຟຸລອງ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສົນທະນາກັນເຖິງບັນດາເຫດການທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ. ແລະ ເກີດຂຶ້ນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງປຶກສາຫາລື ແລະ ໄຕ່ຕອງກັນຢູ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູເອງໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ສະເດັດໄປກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ ຕາຂອງພວກເຂົາຖືກປິດກັ້ນໄວ້ ຈົນພວກເຂົາຈຳພຣະອົງບໍ່ໄດ້. ແລະ ພຣະອົງຕັດກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້ອຍຄຳຫຍັງໜ້າທີ່ພວກທ່ານສັງຕູກັນ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງເດີນຢູ່ນີ້ ແລະ ມີໃຈເສົ້າ?” ລູກ 24:13–16

ຄຳວ່າ “ຕາ” ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ໝາຍເຖິງນິມິດ ຫຼາຍກວ່າອະໄວຍະວະຕາທີ່ເປັນຮ່າງກາຍແທ້ໆ. ຄຳວ່າ “ຖືກຍຶດໄວ້” ໝາຍເຖິງກຳລັງ. ພວກສາວົກບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈນິມິດແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ ເພາະພຣະຄຣິດໄດ້ປົກຄຸມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາໃນການເຫັນນິມິດຜ່ານຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບໄມ້ກ້າງແຂນ. ພຣະຫັດຂອງພຣະຄຣິດເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງກຳລັງຂອງພຣະອົງ. ຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊື້ອອກນັ້ນ ສະແດງເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງເຂົາ. ຫຼັງຈາກການສົນທະນາຕໍ່ໄປອີກຂອງພວກສາວົກຜູ້ຜິດຫວັງແລ້ວ ພຣະຄຣິດຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນກ່າວ.

ແລ້ວພຣະອົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, ໂອ ຄົນໂງ່ເຂົ້າ, ແລະໃຈເຊືອຊຳ ທີ່ຈະເຊືອທຸກສິ່ງທີ່ພວກສາດສະດາໄດ້ກ່າວໄວ້: ພຣະຄຣິດບໍ່ຄວນຈະຕ້ອງທົນທຸກໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະເຂົາສູ່ພຣະສົລິຂອງພຣະອົງດອກຫຼໍ່? ແລະເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ໃນເຊ ແລະບັນດາພວກສາດສະດາທັງປວງ, ພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍແກ່ເຂົາໃນພຣະຄຳພີທັງສິບເຖິງບັນດາສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງເອງ. ແລະເມື່ອເຂົາໃກ້ຈະເຖິງບ້ານທີ່ເຂົາກຳລັງໄປນັ້ນ, ພຣະອົງຊົງກະທຳເໝືອນກັບວ່າຈະສະເດັດຕໍ່ໄປອີກ. ແຕ່ເຂົາໄດ້ອ້ອນວອນພຣະອົງໄວ້, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຂໍຢູ່ກັບພວກຂ້ານ້ອຍເຖີດ: ເພາະວ່າໃກ້ຄືແລ້ວ ແລະວັນກ່ວ່ອງໄປຫຼາຍແລ້ວ. ແລະພຣະອົງກໍເຂົ້າໄປເພື່ອພັກຄ້າງກັບເຂົາ. ລູກ 24:25–29.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສ້າງສອນພວກສາວົກ ໂດຍຊົງນຳໃຊ້ວິທີການຕີຄວາມພຣະຄຳພີແບບ “historicism” ຄືນຳເອົາແນວຄຳພະຍາກອນຕັ້ງແຕ່ໃນເຊເປັນຕົ້ນມາ ຜ່ານປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນປະຫວັດຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ແນວປະຫວັດຄຳພະຍາກອນໃນອະດີດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງທາງເດີມແຫ່ງບູຮານ ແລະ ວິທີການແບບແນວຕໍ່ແນວ ເພື່ອສ້າງສອນພວກສາວົກຜູ້ຜິດຫວັງ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງປາກົດປະດຸດດັ່ງຈະສະເດັດເດີນທາງຕໍ່ໄປໂດຍບໍ່ມີເຂົາ, ເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ອ້ອນວອນພຣະອົງຢ່າງໜັກແນ່ນໃຫ້ເຂົ້າມາ ແລະ ພັກຢູ່ກັບເຂົາ. ເຂົາທັງຫຼາຍຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ, ແລະ

ພຣະຄຣິດກໍກໍາລັງຈະຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກດວງຕາຂອງເຂົາ.
ເມື່ອພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຖືກຍົກອອກແລ້ວ ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ, ແລະ
ເມື່ອເຂົາຮັບເຮັດກັບຄືນຜ່ານຄວາມມືດໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ໄປຫາສາວົກສົບເອັດຄົນ,
ເຂົາກໍເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງຄວາມວ່ອງໄວໃນການຖ່າຍທອດຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ.

ແລະເຫດການກໍເກີດຂຶ້ນວ່າ ເມື່ອພຣະອົງປະທັບນັ້ງຮ່ວມໃຕ້ກັບເຂົາທັງຫຼາຍ ພຣະອົງຊົງຢືບເຂົ້າຈີ້
ອວຍພອນ ແລ້ວຫັກ ແລະປະທານໃຫ້ເຂົາ. ແລ້ວຕາຂອງເຂົາກໍຖືກເປີດອອກ ແລະເຂົາກໍຈຳພຣະອົງໄດ້;
ແລະພຣະອົງກໍຊົງອັນຕະຫານໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຂົາ. ລູກາ 24:31.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກການທີ່ໄດ້ຈັບຍຶດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາທັງຫຼາຍໄວກ່ຽວກັບນິ
ມົດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ, ເຂົາທັງຫຼາຍກໍໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.
ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳຂ່າວສານເລື່ອງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄົນມາໃຫ້ເຂົາທັງຫຼາຍ,
ແລະເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບຂ່າວສານນັ້ນໃນຂະນະທີ່ກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານ,
ເພາະວ່າທຸກຂ່າວສານຈຳເປັນຕ້ອງຖືກກິນ. ທັນທີນັ້ນ ເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບໄປ
“ດັງຄົນນຳອັນຫລາກຖ້ວມທົວແຜ່ນດິນ” ເພື່ອບອກແກ່ສາວົກທັງສົບເອັດ.

ແລະພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ໃຈຂອງພວກເຮົາມີໄດ້ລຸກໂຊນຢູ່ພາຍໃນຫລັງ,
ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຮົາລະຫວ່າງທາງ, ແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງເປີດພຣະຄຳພີໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ?”
ແລະໃນໂມງດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນກັບໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,
ແລະໄດ້ພົບສາວົກສົບເອັດຄົນຊຸມນຸມກັນຢູ່ ພ້ອມທັງຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ, ໂດຍເວົ້າວ່າ,
“ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຄືນພຣະຊົນຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະຊົງປາກົດແກ່ຊຸມນຸມແລ້ວ.”
ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ລົງເຫດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງທາງ,
ແລະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດໃນການຫັກເຂົ້າຈີ້.
ແລະໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງກ່າວເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ພຣະເຢຊູເອງກໍຊົງປະທັບຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ
ແລະຕັດກັບເຂົາວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົມໃຈແກ່ພວກເຈົ້າ.” ແຕ່ພວກເຂົາຕົກໃຈຢ່າງຍິ່ງ ແລະຫວາດຫວັ່ນ,
ແລະຄິດວ່າຕົນເຫັນວິນຍານ. ແລະພຣະອົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງວຸ້ນວາຍ?
ແລະເປັນຫຍັງຄວາມຄິດສົງໄສຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ? ຈົ່ງເບິ່ງມືແລະຕົນຂອງເຮົາ,
ວ່າເປັນເຮົາເອງນີ້ເຫລາະ; ຈົ່ງຄຳຮູ້ ແລະເບິ່ງເຖິງ; ເພາະວິນຍານບໍ່ມີໃຈແລະກະດູກ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າເຮົາມີ.” ແລະເມື່ອພຣະອົງຕັດດັ່ງນີ້ແລ້ວ,
ພຣະອົງກໍຊົງສະແດງມືແລະຕົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາເຫັນ. ແລະໃນຂະນະທີ່ເຂົາຍັງບໍ່ອາດເຊື່ອໄດ້
ເພາະຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະຍັງປະຫລາດໃຈຢູ່ນັ້ນ, ພຣະອົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, “ທ່ານພວກເຈົ້າມີອາຫານຫຍັງບໍ?”
ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ຍືນປາບັງຊື້ນໜຶ່ງ ແລະຮອງເຜີ້ງໃຫ້ພຣະອົງ. ແລະພຣະອົງກໍຊົງຮັບເອົາ
ແລະສະເຫວີຍຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ. ແລະພຣະອົງຕັດກັບເຂົາວ່າ,
“ນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າວ່າ
ສົງສາລະພັດທີ່ຂຽນໄວ້ເຖິງເຮົາໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ແລະໃນພວກຜູ້ພະຍາກອນ,
ແລະໃນພຣະທຳເພງສັນລະເສີນນັ້ນ, ຈະຕ້ອງສຳເລັດທັງໝົດ.”
ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ. ລູກາ 24:32–45.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພວກສາວົກໃນທາງໄປເອມາອຸດ,
ພຣະເຢຊູຊົງສະເໜີຂ່າວສານໂດຍອາໄສປະຫວັດສາດສັກສິດໃນອະດີດຂອງພຣະຄຳພີ
ເພື່ອອະທິບາຍປະຫວັດແຫ່ງການສົນພຣະຊົນ ແລະການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ,
ແລະພຣະອົງຊົງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໂດຍປະທານຕົວຢ່າງເລື່ອງການກິນແກ່ພວກເຂົາ.
ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງກິນຂ່າວສານນັ້ນ. ໃນທ່າມກາງຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈ ແລະຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພວກເຂົາ,
ພຣະເຢຊູຊົງນຳເອົາເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການສົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງການຄືນພຣະຊົນ,
ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະການສະເດັດກັບຄືນຂອງພຣະອົງໃຫ້ສິ້ນສຸດລົງ

ໂດຍຊົງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຈິງສຳລັບບັດຈຸບັນ
ຊົງຕັ້ງຢູ່ເທິງການນຳປະຫວັດສາດສັກສິດໃນອະດີດມາຮ້ອຍຮວມກັນເປັນບັນທັດຕໍ່ບັນທັດ.

ດັ່ງນັ້ນ ສານສົດສອງຄົນທີ່ຢູ່ເທິງທາງໄປສູ່ເອມາອຸດ (ເປັນຕົວແທນຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສອງ
ຜູ້ທີ່ຖືກເຊື່ອມຮ່ວມແລະຮັບພະລັງໂດຍຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ) ຈຶ່ງຊື່ບອກວ່າ
ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າທີ່ຕິດຕາມຫຼັງໄມ້ກ້າງແຂນນັ້ນ
ເປັນໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າທີ່ນຳໜ້າການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຜິດຫວັງຂອງສານສົດນັ້ນ
ຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄົງທຳອິດໃນເສັ້ນຄຳພະຍາກອນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຫວັງຄົງໃຫຍ່.

ຈາກນັ້ນ ເລືອງລາວຂອງເອມາອຸດໄດ້ຖືກທວນຄືນອີກຄັ້ງກັບສາວົກສົບເອັດຄົນທີ່ຜິດຫວັງ.
ພຣະເຢຊູເຂົ້າຮ່ວມກັບເຂົາເຈົ້າ,
ຊົງສັ່ງສອນເຂົາເຈົ້າເຖິງການສຳເລັດບັນລຸຂອງພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຜ່ານວິທີການຂອງ
"historicism" ແລະຈາກນັ້ນຊົງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຊົງຮັບປະທານອາຫານຢູ່
ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລືອງລາວໄດ້ຊື່ບອກຈຸດຈົບຂອງເລືອງລາວ. ຈາກນັ້ນ
ພຣະເຢຊູຊົງຍົກພະຍານຂໍ້ທີ່ສາມຂຶ້ນຢືນຢັນຂໍ້ທີ່ດີຈົງວ່າ
ຄວາມຜິດຫວັງແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນສາມາດນຳມາປະຍຸກຕາໃຈໃນເຊີງຄຳພະຍາກອນກັບຄວາມຜິດຫວັງຄົງທຳອິດ.
ພຣະອົງຊົງໃຫ້ພະຍານຂໍ້ທີ່ສາມແກ່ໂຄງສ້າງຂອງປະຫວັດສາດ
ໂດຍການບອກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຄອຍຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຈົນກວ່າຈະໄດ້ຮັບລົດເດດຈາກເບື້ອງເທິງ.

ແລະພຣະອົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, "ມີຂຽນໄວ້ດັ່ງນີ້, ແລະຈຳເປັນທີ່ພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານ
ແລະເພີ່ນຄົນຈາກຄົນຕາຍໃນວັນທີສາມ; ແລະໃຫ້ປະກາດການກັບໃຈໃໝ່
ແລະການຊົງຍົກໂທດບາບໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງແກ່ຊົນຊາດທັງປວງ
ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມ. ຝ່າຍພວກທ່ານເປັນພະຍານໃນເຫດການເຫຼົ່ານີ້. ແລະເບີ້ແມ, ເຮົາຈະສັ່ງພຣະສັນຍາຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາມາເຫັນອີພວກທ່ານ;
ແຕ່ພວກທ່ານຈົ່ງຢູ່ຄອຍໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມ
ຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບການສວມໃສ່ດ້ວຍລົດເດດຈາກເບື້ອງເທິງ."
ແລະພຣະອົງໄດ້ນຳເຂົາອອກໄປຈົນເຖິງເມືອງເບທານີ, ແລະພຣະອົງຊພຣະຫັດຂຶ້ນ ແລະອອຍພອນແກ່ເຂົາ.
ແລະເຫດການກໍເກີດຂຶ້ນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງອອຍພອນແກ່ເຂົານັ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ຈາກເຂົາໄປ
ແລະຖືກຮັບຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ. ແລະເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ນັ່ງມັດສະການພຣະອົງ
ແລະກັບຄືນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຢ່າງໃຫຍ່; ແລະຢູ່ໃນພຣະວິຫານເປັນນິດ
ໂດຍສັນລະເສີນ ແລະຖວາຍພອນແດ່ພຣະເຈົ້າ. ອາແມນ. ລູກາ 24:46–53.

ພາບປະກອບຂອງພວກສາວົກໃນທາງໄປເອມາອຸດ ຊື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງໄລຍະເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ
ຊົງເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ຈົນກວ່າພຣະອົງຈະເພີ່ນຄົນພຣະຊົນ
ແລະສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ.
ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງສຳລັບພວກສາວົກແຫ່ງເອມາອຸດ
ເມື່ອຂ່າວສານເກືອບເຫດການຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ
ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍວິທີການນຳເອົາເສັ້ນຂອງປະຫວັດສາດອັນສັກສິດໃນອະດີດມາປະກອບເຂົ້າກັນ,
ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ. ແລ້ວຂ່າວສານນັ້ນກໍຖືກພວກສາວົກນຳໄປດ້ວຍຄວາມໄວເທົ່າທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດນຳໄປໄດ້.
ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍພົບກັບພວກສາວົກສົບເອັດຄົນ, ມີການກ່າວເຖິງການຮັບປະທານອາຫານອີກຄັ້ງໜຶ່ງ,
ມີການໃຊ້ "ເສັ້ນເທິງເສັ້ນ" ເພື່ອພິສູດຂ່າວສານນັ້ນ, ແລະເຫມືອນດັ່ງກັບພວກສາວົກແຫ່ງເອມາອຸດ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະຈາກໄປ.
ແຕ່ບ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຊື່ບອກເຖິງປະຫວັດຂອງການຄອຍຖ້າຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັ່ມ
ຈົນກວ່າໄລຍະເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານັ້ນຈະສິ້ນສຸດລົງ

ດ້ວຍການມາເຖິງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນວັນເພນເຕກອດ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຄອບຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ນັ້ນແມ່ນຈຸດສູນສຸດຂອງເລື່ອງລາວເສັ້ນທາງໄປເອມາອຸດ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລື່ອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງ, ຕາມດ້ວຍໄລຍະເວລາແຫ່ງການຄອບຖ້າ, ຕາມດ້ວຍການເປີດເຜີຍຄວາມຈິງອັນເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ. ການເປີດເຜີຍຄວາມຈິງນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງຍົກພຣະຫົດຂອງພຣະອົງອອກ, ພຣະຫົດທີ່ໄດ້ "ປົດກັນ" ຕາຂອງພວກສາວົກໄວ້. ນັ້ນແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລື່ອງ, ແລະພາກກາງຂອງເລື່ອງກໍ່ຖືກທຳຊ້ຳດ້ວຍເລື່ອງດຽວກັນ ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງຂັບໄລ່ຄວາມຜິດຫວັງອອກຈາກສາວົກສົບເອັດ ໂດຍການສຳແດງພຣະອົງເອງ ແລະເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວກໍ່ມີພະຍານຄົງສຸດທ້າຍຂອງໂຄງສ້າງພະຍາກອນອັນດຽວກັນນັ້ນ ຊົງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່.

ປະຫວັດສາດຈາກ Emmaus ເຖິງ Pentecost ໃຫ້ພະຍານສາມປະການກ່ຽວກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ, ແລະສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຄືນ; ແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງທີ່ເກີດຂຶ້ນຈົ່ງ ອັນເປັນ waymark ຢູ່ຕົ້ນເລີ່ມຂອງພະຍານທັງສາມນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທີສອງ ບໍ່ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດ. ການຕະຫຼົກຮູ້ວ່າ waymark ທີ່ເປັນ Great Disappointment ໃນປະຫວັດສາດ Millerite ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະແດງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດສາດ Millerite ແມ່ນສິ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບການເຂົ້າໃຈເລື່ອງລາວທີ່ພວກເຮົາພົບໃນສົບັດຂອງ John ທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງການກິນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອາຫານຄຳຄືນສຸດທ້າຍ ແລະການຈັບກຸມໃນຍາມທຸ່ງຄືນທີ່ສວນ Gethsemane. ຄວນແກກການສັງເກດດ້ວຍວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູປາກົດແກ່ສາວົກສົບເອັດຄືນ ແລະໄດ້ຮ່ວມກິນກັບພວກເຂົາ ພຣະອົງໄດ້ຖາມວ່າ, "Why are ye troubled? and why do thoughts arise in your hearts?"

ທັນທີຫຼັງຈາກພຣະອົງໄດ້ສະເຫວີຍອາຫານແລງຄັ້ງສຸດທ້າຍ ຕາມທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະທຳໂຢຮັນ ຂໍ້ຄວາມຕອນທີ່ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນານັ້ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະດຳລັດຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຕັດກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານທັງຫຼາຍວຸ່ນວາຍໄປ." ພາຍໃນຫ້າວັນ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ລົງພຣະບັນຊານັ້ນເສຍແລ້ວ. ບົດທີ 14 ເຖິງບົດທີ 17 ໃນຂ່າວປະເສີດຂອງໂຢຮັນ ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນວັນທີ 18 ກໍ່ລະກົດ 2020 ຊົງນຳເຂົ້າສູ່ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ແລະນຳໄປສູ່ພຣະນິມົດເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກອອກ ກ່ອນທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະປິດລົງເລັກນ້ອຍ ແລະເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ. ຂ່າວສານນັ້ນນຳເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ຊົງໄດ້ຖືກແບບຢ່າງໄວໂດຍຂະບວນການເດືອນທີ່ໃຈ ແລະຍັງໄດ້ຖືກແບບຢ່າງໄວໂດຍການແລ່ນຮົບກັບໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຂອງສາວົກທີ່ເອມາອຸດ ໃນຄວາມມືດສະຫງົດແຫ່ງຄືນ. ປະຫວັດສາດນັ້ນແຫຼະຄືສິ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍອັກສອນຮີບຮຸສາມຕົວ ຊົງພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງນຳມາໃຊ້ເພື່ອເປັນຕົວແທນພຣະອົງເອງວ່າເປັນ "ຄວາມຈິງ."

ໃນເລື່ອງລາວຂອງສົບັດໃນພຣະທຳໂຢຮັນ ພວກເຮົາພົບບ່ອນແຕ່ວ່າພຣະກົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນຂັ້ນຕອນດຽວກັນຂອງຖ້ອຍຄຳນັ້ນເອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນບ່ອນທີ່ຫຼັກຖານອັນດີທີ່ສຸດເພື່ອຄຳຈນຂ້າງທີ່ກຳລັງຖືກນຳສະເໜີໃນຂະນະນີ້ວ່າ ການສຳເລັດອັນສຸດທ້າຍຂອງຂ່າວສານແຫ່ງ Midnight Cry ກຳລັງຖືກນຳສະເໜີຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປໃນການປະຊຸມຄຳຍທຶ Exeter ນັບແຕ່ວັນທີ 12 ສົງຫາ ຫາວັນທີ 17. ເມື່ອຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງໂດຍວິສຸດຊົນຜູ້ຄອບຖ້າ, ໂລກຈະຖືກຖືມືລົງສູ່ວິກິດແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ

ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ສົງຂ່າວເຫຼົ່ານັ້ນນຳຂ່າວສານຄຳເຕືອນສຸດທ້າຍແຫ່ງ “ວັນສຸດທ້າຍ” ໄປສູ່ໂລກທີ່ກຳລັງພົບາດ.